

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 7. Confitentis malè, & malè confeßionem audientis tragicus exitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

ambulare: & cum undiq; se laquei erroresq; opponant, omne periculum deceptionis euadere. Quid illis fiet, qui bonum ducem fugiunt, malum quærunt? Sinunt se isti à vanissimo quoque per deuia abduci, quid non facient, si habeant ipsum Confessarium erroris fautorem? Hæc sunt vestimenta ouium, mansuetudinis simulatio, & blandimenta verborum, ait S. Hilarius. Nam & Confessarij mali, per dulces sermones, & benedictiones seducunt corda innocentium quoque, quid in cordibus non efficient nocentium, & in scelere permanere cupientium? Nempe id, quod inepti medici, qui, dum ægroto omnia concedunt, ægrotum non sanant, sed necant. Quamquam longè peiore euentu id agunt medici spirituales. Corporum medici, sibi ipsis non obsunt, si malas præscribunt & nocituras agris medicinas. At animarum medici, si sunt imperiti, aut negligentes, & ægros suos perdunt, & se ipsos cum agris; cæcus, si cæco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt, monomachis miseres. Nempe

Non habet euentus sordida præda bonos.

VII.
CONFIDENTIS
MALE, ET Hoc Nobili, hoc Confessario illius accidit. Quoties enim vsurarius ille redijt ad confessionem, toties, sine vlla restitutionis im-

impositione, retulit absolutionem. Sed ab-
solutionem verbis expressam, re nullam.
Imaginabatur enim Nobilis, se esse absolutū,
absolutus non erat. Sicut ille, apud Eusta-
thium, Achæus, Callicon cognomine, qui
fictile vas, pulvinaris loco, capiti suppone-
bat: verūm quia duritie illius offendebatur,
vas paleis impleuit, vt molliū cubaret. Non
cubile mollius est redditum, sed stultitia,
quod non fuit, finxit. Ad eundem modum,
Nobilis, non absolutus erat à peccatis, sed,
quia eum Confessarius decepit, imaginatus
est sibi absolutionem, sicut reus in carcere,
quia catenis alligatus somniat se ijs esse libe-
ratum. Ita *mentita est iniquitas sibi*. Extitit
hinc magna inter Confessarium & filium
Confessionis animorum coniunctio, familia-
ritas, amicitia. Nihil Nobili supra Con-
fessarium, nihil Confessario supra Nobilem
fuit. Hinc se se mutuò visitare, hinc suavi-
ter vnà fabulari, hinc identidem simul lætissi-
mè conuiuari cœperunt. Vtque libenter No-
bilis Religioso huic confessus est, ita vicif-
sim Religiosus libentissimè, apud Nobilem
prandit & cœnauit. Nec libentissimè tantūm
id fecit, sed & frequentissimè, inter epulas
suum lactans conuiuatorē verbis, à quo ipse
senum

MALR
CONFES-
SIONEM
AVDIEN-
TIS TRA-
GICVS
EXITVS.
Eustathi-
us Odyss.

Psal. 20
12.

fenum lacte reficiebatur. O miseri Confessarij, qui mensæ seruitis, non conscientia vestrorum dominorum! cur animam vestram, quàm offam vestram mauultis perdere? ô miserabiles confitentes, qui animæ vestræ salutem Confessarijs creditis, mensam vestram, non conscientiam vestram curantibus! Audite, & respiscite; quicumque ita vel cum Confessarijs, vel cum confitentibus luditis. Aliquamdiu durauerat hæc filij spiritualis, & spiritualis patris iucunda cõuersatio. Gaudebat vterque; Nobilis immunitate, Religiosus comestatione. Sed, vt omnium rerum est finis, & quædam, in diuinis consilijs, decreta est mensura peccatorum, ita hîc quoque cœlestis iudex non censuit ampliùs indulgendum. Quodam die constituerant, lætissimè inter se se agitare. Conuenerant vespere. Considerabant, gaudebant. Volabant ioci, ambulabant fercula, ibant in orbem scyphi, & crateres Falerno spumantes: nemo videbatur in orbe toto illis lætior beatior. Hoc viuere esse dicebant; & nesciebant, quid sequens hora ferret. Nocte jam multa, post lautissimam cœnam, Nobilis conuiuas soluens, in lectum concessit, Religiosus in monasterium se recepit. Vix & ipse se se ad somnũ

com-

composuerat, cum ecce inopinatò vernæ ad-
sunt duo, ad fores cœnobij, qui impotenter
pulsant, iubentque actutum januam referari.
Janitor, ex habitu eos cognoscens, è Nobilis
vtique familia ratus, per fenestellam macu-
lâsque portæ ferreas, interrogat, quid id no-
ctis tam serò ac intempestiue velint? Aiunt,
rem incidisse necessariam, Nobilem repentè
malè habere cœpisse, grauitèrque cum mor-
bo, & ferè etiam cum morte luctari, velle si-
bi sine mora adesse eum, quem à Confessio-
nibus haberet. Currit ianitor, atque è pri-
ma quiete excitat somno vinòque temisopi-
tum Patrem, jubetque vehementer festinare;
periclitari dominum, moram omnem esse de-
trimentosam. Proripit ille attonitus se se; &
iniectis tumultuariè vestibus, quod reliquum
est, in via necit, socio comitante, duobus-
que, qui eum euocauerant, latera cingenti-
bus. Dum per forum transeunt, videt reli-
giosus, ad lucentis Lunæ semiplenum lumen,
Nobilem illum suum Conuiuatore, in ta-
lari nocturna toga, magnificè obambulan-
tem. Quo conspecto, ioci causa, intempe-
stiuè delusum se arbitratus, cœpit cum du-
ctoribus amarulentiùs exostulare, vt qui
aliud ludendi genus non habuissent, quàm vt
Confes-

Confessarius ridiculi esset argumentum; alios fuisse, quibus os sublinerent, si ea nocte comœdiam vel dare, vel spectare voluissent. Hæc, dum diceret, atq; alia, quæ subitus impatientiæ calor suggessit, adfuit ipse, atque stetit ante illum Nobilis, vultuque plus quam truculento, ita eum est affatus: *Nihil hic fictum, aut ioco actum existima. Non tantum agrotavi, sed & vixi. Mortuus tecum loquor, & heu, aeterna damnatione flammis adiudicatus. Cœpi ardere, ardeo, & ardebo semper, sine ullo sine tormentorum. Idq; inste patior, quia merui usuris meis, & illo nimis profano & sacrilego usu sacramentorum. Tu verò, infelicissime sacerdos, & improbissime Religiose, cuius erat, mihi veritatem dicere, de vitis increpare, extrahere ex usuris; conuiuere, indulgens & clemens, & meam causam agens videri maluisti; itaq; peccantem confirmasti. Par est igitur, ut scelerum meorum particeps, etiam particeps sis meorum suppliciorum.* Hæc ubi dixit, duo vernæ in Auernales cacodæmonum laruas conuersi, vnus Nobilem, alter Religiosum, comprehensos, per aërem, ad Acherontem, auexerunt. Solus ibi tam luctuosæ tragœdiæ spectator relictus est Confessarij socius, totus rei atrocitate attonitus, ac præ formidine semianimis. Ani-
mo

mo tamen postea remigrante, ac viribus re-
sumtis, nullo Confessario redeunte, incomi-
tatus ad Mōnasterium regressus est. Ibi, quo
suo, ac Superioris dolore, qua totius conven-
tus deiectione scenam tam tragicam enarrā-
rit, ego dicere non possum, vobis relinquo
cogitandum.

Qui utique, hac historia audita, mirari de-
sinetis, si quos Dei servos auditis, adeò refu-
gere à nonnullorum diuitum confessionibus
audiendis; si videtis illos malle audire ex agro
venientes rusticos, aut fuligine obsitos opifi-
ces, aut vilissimos de paupertina tribu men-
dicos; quàm eos, quorum vestis pretiosa,
anima diabolo vendita, & mille titulis Orco
obstricta: neq; agrè feretis, si quis Confessa-
rius, ne vestra peccata approbare videatur,
& ipse innocens vestris delictis damnetur,
sincerè pronunciet: Non posse se absolvere
obstinatos: veniam non esse, nisi se se emen-
daturis. *Fili hominis*, ait Deus per Ezechielem,
speculatorem dedi te domui Israel: & audies de
ore meo verbum, & annuntiabis eis ex me. Si
dicente me ad impium, morte morieris, non an-
nunciaueris ei, neq; locutus fueris, ut auertatur
à via sua impia, & viuat: ipse impius in iniqui-
tate sua morietur: sanguinem autem eius de ma-
nu tua

VIII:
CONFES-
SARIJ, ET
CONFI-
TENTIS
CVRA ET
DELECTVS.

Ezech. 3.
17. & cap.
33. 7.